

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 sierpnia 2023 r.,

sprawy **K. S.**

skazanego z art. 258 § 3 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 27 grudnia 2022 r., sygn. akt II AKa 230/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 28 kwietnia 2022 r., sygn. akt III K 72/20,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, wyrokiem z 28 kwietnia 2022 r., wymierzył K. S. następujące jednostkowe kary pozbawienia wolności: za czyn z art. 258 § 3 k.k. karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt I ao); za czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. karę 4 lat pozbawienia wolności i

grzywnę (pkt II ao); za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 6 pkt 3 k.k. i art. 57 § 2 k.k. karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę (pkt III ao); za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę (pkt IV ao); za czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę (pkt V ao); za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 6 pkt 4 k.k. w zw. z art. 57 § 2 k.k. karę grzywny (pkt VI ao); za czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 6 pkt 2 k.k. w zw. z art. 57 § 2 k.k. karę roku i 2 miesięcy oraz grzywnę (pkt VIII ao); za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 2 k.k. i art. 60 § 6 pkt 4 k.k. w zw. z art. 57 § 2 k.k. karę grzywny (pkt VIII ao); za dwa czyny z art. 263 § 2 k.k. po rok pozbawienia wolności (pkt IX i X ao); za czyn z art. 291 § 1 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę (pkt XI ao); i wymierzył karę łączną 6 lat i 4 miesiące pozbawienia wolności oraz grzywnę. Po rozpoznaniu apelacji oskarżyciela publicznego (kwestionował kwalifikację prawną czynu z pkt III ao i żądał zaostrzenia jej z art. 280 § 2 k.k.) oraz obrońcy (zarzucał dowolną ocenę dowodów co do wszystkich czynów) Sąd Apelacyjny w Łodzi, wyrokiem z 27 grudnia 2022 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok pierwszoinstancyjny.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia i wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator Prokuratury Krajowej w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Wbrew stanowisku przedstawionemu przez obrońcę, uzasadnienie zaskarżonego kasacją orzeczenia spełniało wymogi z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. W pisemnej argumentacji rozstrzygnięcia utrzymującego w mocy wyrok pierwszoinstancyjny Sąd odwoławczy odniósł się do wszystkich zarzutów apelacji w bezdyskusyjnie prawidłowy sposób. Drobiazgowa analiza procedowania Sądu Apelacyjnego prowadziła do wniosku, że trafnie przyjął on, iż Sąd pierwszej instancji w sposób wyczerpujący i dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe i dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Wobec właściwych i przekonujących wniosków płynących z uzasadnienia Sądu odwoławczego wskazane w kasacji naruszenie reguł przeprowadzenia kontroli instancyjnej w istocie było krytyką przyjętych przez orzekające w sprawie Sądy ustaleń faktycznych. Trudno też nie dostrzec, że kasacja stanowiła powtórzenie skargi apelacyjnej oraz że zabrakło w niej argumentów wskazujących na to, iż Sąd Apelacyjny w Łodzi uchybił rażąco obowiązkom spoczywającym na sądzie odwoławczym. Wobec tego, że powielanie na obecnym etapie postępowania prawidłowych argumentów Sądu odwoławczego i zaaprobowanego przez niego wyroku Sądu I instancji nie jest rolą Sądu Najwyższego, wypadało odesłać autora omawianego nadzwyczajnego środka zaskarżenia do uzasadnienia Sądu *ad quem*, natomiast w ramach kontroli kasacyjnej jedynie wzmocnić argumentację w nich zawartą. Przede wszystkim wskazane przez Sądy obu instancji dowody ze źródeł osobowych były wystarczające do dokonania w tym zakresie prawidłowych ustaleń faktycznych odnośnie zarzucanych skazanemu czynów. Trudno oprzeć się wrażeniu, że obrońca negował zeznania N. J. i P. M., z tego powodu, że jego zdaniem osoby te miały interes w obciążaniu skazanego. Autor kasacji niejako insynuował, że mając szansę na uniknięcie odpowiedzialności karnej, osoby te mogły bezkarnie obciążać K. S. Takie podejście stanowi kwestionowanie obowiązującej regulacji prawnej z art. 60 § 3 k.k. Do dowodów płynących z „zeznań obciążających” organy procesowe podchodzą jednak z najwyższą uwagą i ostrożnością. Tak było też w przedmiotowej sprawie. Wbrew wywodom skarżącego relacje N. J. i P. M. były logiczne i nie wykazywały chwiejności. Korelowały ze sobą a – co trzeba podkreślić – składane były niezależnie od siebie w warunkach izolacji

i pokrywały się z depozycjami pozostałych świadków: B. L., J. W., Ł. W., S. M., M. D., D. N., J. G., P. S., M. Ł., D. K. i częściowo M. S. Wskazane przez autora kasacji rozbieżności pomiędzy zeznaniami N. J. i P. M. nie dotyczyły kwestii zasadniczych, podczas gdy były spójne w istotnych częściach pozwalając na odtworzenie przebiegu zdarzeń. Jednocześnie wersja skazanego nie pokrywała się ani z ich zeznaniami ani z relacją pozostałych świadków. Sąd odwoławczy prawidłowo zaaprobował ocenę materiału dowodowego Sądu Okręgowego w sytuacji, gdy Sąd ten kładąc na szali odosobnione wyjaśnienia K. S. i spójne relacje świadków i współoskarżonych uczynił te drugie podstawą ustaleń faktycznych. Nie ma więc żadnych wątpliwości, że w tym wypadku pomówienie stanowiło dowód pełnowartościowy, jako że było jasne i konsekwentne, a ponadto znajdowało potwierdzenie w innych dowodach bezpośrednich.

Nie było też mowy o naruszeniu art. 192 § 2 k.p.k. Przepis ten nie ma charakteru obligatoryjnego. Nie wynika z niego obowiązek powołania biegłego lekarza lub biegłego psychologa do udziału w czynności przesłuchania, a tylko wskazuje możliwość zarządzenia przesłuchania świadka z udziałem wymienionych biegłych. Uruchomienie tej instytucji procesowej następuje dopiero wtedy, gdy w niepowtarzalnych realiach konkretnej sprawy powstaną rozsądne, w świetle doświadczenia życiowego i wskazań wiedzy, wątpliwości co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń. W przedmiotowej sprawie żaden organ procesowy ani sąd, ani prokurator nie podjęli w tym względzie powyższych wątpliwości co do N. J.. Podkreślany przez obronę fakt, że świadek używał narkotyków nie jest wystarczającą podstawą do uznania, że powinien być przesłuchany w obecności psychologa. Było to wyłącznie jednostronne przekonanie strony niezadowolonej z treści obciążających skazanego zeznań i jako takie nie mogło zaważyć na ocenie ich wiarygodności.

Z powyższych powodów Sąd Najwyższy postanowił jak w dyspozytywnej części orzeczenia, a kosztami za postępowanie kasacyjne obciążył skazanego po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[SOP]

[ms]